

Arrest

nr. 177 608 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122 390 van 11 april 2014 omdat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof gehecht wordt en bijgevolg evenmin aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Zijn tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 144 332 van 28

april 2015 omdat de door hem bijgebrachte stukken geen afbreuk vermogen te doen aan zijn ongelooftwaardig bevonden herkomst en asielaanvraag.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker volledig nieuwe verklaringen aflegt betreffende zijn verblijfplaatsen doorheen zijn leven. Hij stelt dat hij in zijn eerste en tweede asielaanvraag loog over zijn ononderbroken verblijf in Afghanistan en zijn ongeletterdheid. Hij beweert nu dat hij van circa 1996 tot 2008 samen met zijn familieleden in Pakistan verbleef.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een usb-stick met daarop twaalf foto's van zijn broer en twee medische attesten, een usb-stick met daarop een opname van een begrafenis, zes stukken over zijn schoolcarrière in Pakistan, vier foto's van verzoeker als kind in Pakistan en enkele pagina's uit zijn paspoort.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal stelt dat ondanks de wijzigingen die verzoeker maakt in zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de neergelegde stavingstukken, er moet besloten worden dat hij ook in zijn derde asielaanvraag nog steeds niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Zo slaagt verzoeker er doorheen de nieuwe elementen niet in zijn herkomst uit Deh Bala en zijn verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling aan te tonen. Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekers nieuw afgelegde verklaringen doen twifelen aan verzoekers Afghaanse nationaliteit.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst en de daarmee verbonden asielmotieven, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het paspoort dat hij van de Afghaanse ambassade bekwam, wel degelijk zijn Afghaanse nationaliteit aantoont vermits de Afghaanse ambassade alle nodige verificatie gevoerd heeft alvorens voormeld paspoort te leveren, gaat verzoeker volledig voorbij aan wat in de bestreden beslissing hieromtrent gemotiveerd wordt: "Het paspoort dat u van de Afghaanse ambassade in Brussel bekwam in mei 2015 vermeldt de provincie Nangrahar [Nangarhar] als uw geboorteplaats. Aan de bewijswaarde van het paspoort moet evenwel sterk getwijfeld worden. De Afghaanse ambassade in Brussel meldt immers zelf dat ze niet over een bevolkingsregister beschikt waaraan ze uw identiteit of herkomst kan aftoetsen. Bij gebrek aan eigen gegevens kan de Afghaanse ambassade zich ook baseren op een ander identiteitsdocument voor het opstellen van een paspoort. Het enige stuk waarover u beschikt om uw identiteit aan te tonen, is een kopie van uw taskara. Wat deze taskara betreft, moet ten eerste het volgende worden opgemerkt. Het CGVS en de RvV stelden reeds vast dat er, gezien zowel de aard van het stuk, uw verklaringen erover, de vastgestelde herkomstsfraude als de wijdverspreide corruptie en handel in valse en vervalste stukken in Afghanistan en Pakistan, aan het

stuk geen bewijswaarde toegekend kan worden. Ten tweede doen uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag verder afbreuk aan de waarde van deze taskara. U vertelt immers dat u de taskara zelf ging aanvragen een jaar of anderhalf jaar na uw terugkeer uit Pakistan (CGVS p.6). Tegelijkertijd verklaart u dat u nog in Pakistan was en niet naar Afghanistan was teruggekeerd toen het zeer beruchte bombardement op de huwelijksstoet in Deh Bala (juli 2008) gebeurde (CGVS p.6). Aangezien de voorliggende taskara vóór het bombardement uitgegeven werd (nl. op 21/02/1387 – 10/05/2008), schaden uw uitspraken het geloof in de authenticiteit van de taskara. Aangezien u aldus niet over een bewijswaardig stuk beschikt om uw identiteit ten opzichte van de ambassade aan te tonen en de ambassade evenmin over gegevens over u beschikt, moet er besloten worden dat het paspoort als een niet-bewijswaardig stuk komt te vervallen.

De vaststelling dat er in het paspoort identiteitsgegevens zijn opgenomen die identiek zijn aan de gegevens die de Dienst Vreemdelingenzaken noteerde, doet dan ook zeer sterk vermoeden dat het paspoort louter op basis van de gegevens op de documenten van de Dienst Vreemdelingenzaken opgemaakt werd. Het is immers heel opvallend dat de Afghaanse ambassade zelfs de schrijffouten van de Dienst Vreemdelingenzaken, met name Nangrahar i.p.v. Nangarhar en S.(...) i.p.v. S.(...) S.(...) alsook de geboortedatum die de Dienst Vreemdelingenzaken u toekende, volledig overnam.”

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat moet besloten worden dat het neergelegde paspoort niet als een bewijs voor verzoekers identiteit kan beschouwd worden. Het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen weerlegt noch ontkracht voormelde bevindingen.

Waar verzoeker aangeeft dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is en stelt dat de commissaris-generaal nagelaten heeft onderzoek te voeren hiernaar, wijst de Raad er op dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet kan volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het in de bestreden beslissing vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

4.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2016, volhardt verzoekende partij in de middelen van het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 4 november 2016 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 28 september 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS